

Cene Avguštin (1923-2010), umetnostni zgodovinar

Dr. Cene Avguštin se je rodil leta 1923 v Radovljici. Leta 1952 je diplomiral na oddelku za umetnostno zgodovino in etnologijo Filozofske fakultete v Ljubljani, že naslednje leto je postal prvi kustos in upravnik novoustanovljenega Mestnega muzeja v Kranju. Vzpostavil je temelje muzejstva in galerijskega življenja v Kranju, v muzeju pa je kot njegov ravnatelj in muzejski svetovalec za umetnostno zgodovino deloval kar štiri desetletja. Dr. Cene Avguštin je bil aktiven tudi na konservatorskem in znanstvenem področju. Do sredine šestdesetih let je skrbel za organizacijo spomeniškega varstva na Gorenjskem, tudi kasneje ni izgubil stikov s konservatorsko stroko. Napisal je vrsto tehtnih strokovnih prispevkov, sodeloval je na posvetovanjih in v uredniških odborih. V časopisih, revijah, zloženkah in katalogih objavljene likovne kritike je nemogoče prešteti. Z živo besedo, javnimi nastopi, vodstvi, rednimi predavanji za strokovno občinstvo in ljubitelje si je prizadeval večati človekovo senzibilnost za umetnost. Kot soutemeljitelj Kabineta slovenske fotografije je postal pionir muzejskega hranjenja in proučevanja domače fotografije. Vselej je bil na razpolago obiskovalcem muzeja in prirediteljem, likovnim ustvarjalcem in lastnikom likovnih del. Med službenimi obveznostmi in razdajanjem na različnih strokovnih področjih ni delal razlike. Umril je marca 2010.

Maja Avguštin, konservatorica

Konservatorica v kranjski enoti Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije mag. Maja Avguštin je letos prejela Steletovo priznanje Slovenskega konservatorskega društva. "Njeno pet let trajajoče delo pri prenovi Prašnikarjevega dvorca - depandanse v Mekinjah v Kamniku je z dokončanjem marca leta 2009 pokazalo rezultat, ki je daleč nad rutino prenov v Sloveniji," je bilo zapisano v obrazložitvi. Skupaj z ozaveščenima lastnikoma, zakoncema Jano in Stanetom Skokom, ki se nista ustrašila podaljšanih rokov obnove objekta in tudi dodatnih stroškov in navidezno manj funkcionalnih površin, je Avguštinovi uspelo ohraniti enega izmed pomembnih objektov stavbne in arhitekturne dediščine Kamnika. Ohranjen in prenovljen pa ni le objekt, двореc je namreč zaživel tudi kot novo likovno in kulturno žarišče kraja, saj je hkrati spomin na kamniškega industrialca Alojza Prašnikarja. "Je vzorec za podobne stavbe na Gorenjskem in v Sloveniji, ki že težko čakajo na kultivirane lastnike in vztrajne konservatorje, je bilo še povedano ob podelitvi priznanja," je mnenja mag. Maja Avguštin, ki je po izobrazbi grafična oblikovalka in umetnostna zgodovinarica, med konservatorje pa je prišla povsem po naključju, kasneje pa je v konservatorski stroki tudi opravila magisterij. Avguštinova je odgovorna konservatorica za staro mestno jedro Kamnika.

Irena Avsenik Nabergoj, Zoisova nagrajenka za znanstvene dosežke

Dr. Irena Avsenik Nabergoj, ki izvira s Koroške Bele, sedaj pa živi v Ljubljani, je ena od prejemnic letošnjih Zoisovih nagrad za znanstvene dosežke. Nagrado je dobila za pedagoške in raziskovalne dosežke na področju slovenske književnosti, natančneje literarnovedne raziskave dela Ivana Cankarja. Je avtorica dveh monografij o Cankarju - Ljubezen in krivda Ivana Cankarja (nastala je na osnovi doktorske disertacije dr. Avsenik Nabergojeve), delni angleški prevod z dopolnitvami, ki je leta 2008 izšel pod naslovom *Mirror of Reality and Dreams. Stories and Confessions by Ivan Cankar* pa je prva znanstvena monografija o Ivanu Cankarju v angleškem jeziku. V angleščini je izšla tudi znanstvena monografija z naslovom *Longing, Weakness and Temptation: From myth to artistic Creations*, ki je prva tovrstna monografija, ki tudi mednarodni strokovni javnosti obširneje predstavlja mesto in pomen motiva Lepe Vide na Slovenskem in sorodnih motivov v ljudski in umetni literaturi evropskega Sredozemlja. Zasebno se dr. Irena Avsenik Nabergoj največ posveča svojima sinovoma, se ukvarja s solopetjem, petjem v zboru, koncertnim in solističnim nastopanjem, umetnostjo na splošno, kot pa pravi sama, ji je v veliko veselje tudi kuhanje in peka sladice.

Branko Berčič, priznani literarni zgodovinar in bibliotekar

Aprila letos je predsednik države Danilo Türk z zlatim redom za zasluge na področju literarne zgodovine in bibliotekarstva odlikoval Škofjeločana dr. Branka Berčiča, zaslužnega profesorja ljubljanske univerze. Branko Berčič se je za knjižničarstvo navdušil v mladih letih v škofjeloški knjižnici, po študiju pa se je zaposlil v Narodni in univerzitetni knjižnici, kjer je sredi sedemdesetih let postal direktor. Leta 1980 je zaradi težav z vidom zaprosil za razrešitev in začel poučevati najprej na pedagoški akademiji, potem pa na filozofski fakulteti, kjer je od leta 1987 kot ustanovitelj oddelka za knjižničarstvo delal do upokojitve leta 1991. Branko Berčič se je v svojem raziskovalnem in poklicnem življenju posvečal slovenski reformaciji in realizmu, razvoju knjige, tiskarstva, pripravil je več faksimiliranih izdaj slovenskih protestantskih piscev. V njegovi osebni biografiji je 480 naslovov, od tega osem samostojnih publikacij, 14 faksimiliranih in komentiranih izdaj, prav toliko katalogov in učbenikov, ostali so prispevki v zbornikih, komentiranih izdajah in revijah, celo nekaj literarnih prispevkov in pesmi in še več drugih prispevkov. Je tudi član Muzejskega društva Škofja Loka, kjer je bil nekaj časa predsednik, imenovali pa so ga tudi za častnega člana.

Sašo Bertoncelj, bronast na EP v gimnastiki

Telovadec Sašo Bertoncelj iz Gorenje vasi pri Retečah je letos na konju z ročaji dosegel rezultate kariere. Uspešno je nadomestil tudi vrzel ob poškodbah Mitje Petkovška in Aljaža Pegana. Telovadec Narodnega doma se je izkazal tako na tekmah svetovnega pokala, osvojil je skupno tretje mesto, kot tudi na evropskem in svetovnem prvenstvu. Ti dve tekmovanji sta bili zanj tudi glavna cilja sezone. Na evropsko prvenstvo, ki je bilo aprila, je šel prvič kot eden izmed favoritov za medaljo, upravičil to vlogo in se domov vrnil z bronom. Bil je edini Slovenec z medaljo, ki je njegova sploh prva z evropskih prvenstev. Izkazal se je tudi oktobra na svetovnem prvenstvu, kjer se je prvič v karieri preko kvalifikacij uvrstil med najboljšo osmerico na svetu. Po napaki je nato v finalu osvojil osmo mesto. Rezultati kažejo, da je v sezoni naredil še korak naprej, tudi v psihološki pripravljenosti. Kot pravi, je trema še vedno prisotna, a jo zna obrniti sebi v prid. Ima pa še rezerve in v športu še zdaleč ni rekel zadnje besede. Njegova velika želja je uvrstitev na olimpijske igre, zato bo začel trenirati še dve orodji, parter in preskok. Odločilno bo svetovno prvenstvo prihodnje leto, kjer si bo skušal pritelovaditi vstopnico za London 2012. To pomeni, da se bo moral na konju z ročaji uvrstiti med prve tri, na drugih dveh orodjih pa zbrati vsaj 85 odstotkov povprečne ocene.

Monika Bohinec, mlada jeseniška mezzosopranistka

”Zelo rada sem prepevala že kot otrok. Spominjam se, ko me je v osnovni šoli učiteljica glasbe povabila v otroški pevski zborček, pa sem ji pogumno odgovorila: ‘Jaz sem solistka!’ Očitno sem že takrat vedela, kam gre moja pot.” Tako svoje pevske začetke opisuje Monika Bohinec, mlada jeseniška mezzosopranistka, ki je s prvimi koraki solopetja začela s petnajstimi leti na Glasbeni šoli na Jesenicah, v razredu baritonista Jaka Jeraše, ki ji je odprl vrata v svet opere in jo navdušil zanjo. Glasbeno pot je nadaljevala na Srednji glasbeni šoli in Ljubljani, pri prof. Doroteji Cestnik-Spasić, leta 2005 je z odliko diplomirala na salzburškem Mozarteumu, pot pa nadaljevala na Univerzi za glasbeno in uprizarjajočo umetnost na Dunaju, v razredu prof. Claudie Visce, kjer je z odliko končala magisterij. Že v času študija je gostovala v opernih predstavah doma in v tujini, nastopila v operah Zaljubljen v tri oranže, Čarobna piščal, Seviljski brivec, Madam Butterfly, Knez Igor ... Zadnji dve sezoni živi in dela v Mannheimu, v Nacionalnem teatru, ki je operna hiša z največjim repertoarjem (obsega kar 10 novih premier in 35 repriz, kar pomeni 45 oper v eni sezoni) v Nemčiji. Za prihodnji dve sezoni pa je že podpisala pogodbo za angažma v dunajski državni operi.

Vid Černe, častni občan Kranjske Gore

Tik pred koncem leta je Vid Černe izdal že svojo peto knjigo - tokrat jo je naslovil Cvet arnike v šopku domačih zgodb in tudi v njej pripoveduje zgodbe o Kranjski Gori ter njenih ljudeh, kakršni so bili nekoč. Pisatelj, ljubiteljski zgodovinar, fotograf in raziskovalec narečij, neutrujen pri ohranjanju kulturne dediščine in krajevnih običajev je letos postal častni občan občine Kranjska Gora. Kljub temu da je odločno zakorakal v deveto desetletje, njegovo življenje ostaja aktivno na vseh ravneh - z iskrenim zanimanjem za preteklost svojih krajev in ljudi raziskuje po arhivih ter išče med policami knjig. Redno se javno odziva na dogajanje okoli sebe, pa tudi na sprehod po domačih krajih se še z veseljem poda, najraje v svojo senožet v Robeh, od koder so najlepši razgledi na Julijce. Opozarja nas, da moramo ohranjati krajino in ljudsko tradicijo pa tudi že na pol izgubljeno stavbo dediščino - to je tisto, kar privlači obiskovalce kot domačine, je prepričan. "Sami moramo biti čuvarji našega okolja, ne meščani. Tisti v Ljubljani pač ne vidijo drugega kot asfalt in beton!" K sreči, dodaja, so Kranjskogorci vedno veljali tudi za trmaste in niso pustili, da bi jim življenje in delo krojila Ljubljana. "Vedno smo bili na realnih tleh in smo vedeli, kaj zmoremo sami in česa ne," ostaja odločen tudi danes.

Anton Dolenc, kmet in kmetijski strokovnjak

Radovljiška občina je ob letošnjem občinskem prazniku najvišje priznanje občine, veliko plaketo občine, podelila dr. Antonu Dolencu, kmetu in kmetijskemu strokovnjaku iz Vrbenj, za dolgoletno uspešno strokovno delo na področju priraje mleka, reje govedi črno-bele pasme in za okolju prijazen način obdelovanja kmetijskih površin. Dolenčeva kmetija sodi v sam vrh mlečnih kmetij v Sloveniji. Obdelujejo okrog osemdeset hektarjev lastnih in zakupljenih zemljišč, gradnja avtoceste mimo Radovljice jim je vzela več kot šestnajst hektarjev zemljišč, ki so jih nadomestili predvsem z zakupom zemljišč, ki pa so od kmetije oddaljena od deset do dvanajst kilometrov. Redijo 135 govedi črno-bele pasme, od tega okrog osemdeset krav, pri katerih dosegajo mlečnost od 10.500 do 12 tisoč litrov na leto. Krave jim v življenjski dobi dajo povprečno okrog 38 tisoč litrov mleka, deset jih je doslej preseglo že mejo sto tisoč, v čredi pa imajo tudi kravo, ki je kot prva v Sloveniji v življenjski dobi dala deset tisoč kilogramov mlečnih maščob in beljakovin. Za rejske dosežke so na gorenjskih in državnih razstavah govedi črno-bele pasme prejeli veliko priznanj, njihova krava Bela je bila letos tudi na evropski razstavi govedi črno-bele pasme v Italiji.

Miro Eržen, vodja Slovenskega planinskega muzeja

"Redko kateri človek dobi v življenju priložnost, da povsem na novo na noge postavi nekaj tako velikega in pomembnega, kot je Slovenski planinski muzej," je resno in odgovorno, prav nič evforično - takšen pač je, dejal nekaj dni pred odprtjem Slovenskega planinskega muzeja, avgusta letos v Mojstrani. Miro Eržen je projekt potiskal naprej več kot petnajst let. Tudi takrat, ko se je morda zazdelo, da ideja o slovenskem planinskem muzeju nima nobenih možnosti, da bi postala realnost. Najprej kot zaprisežen planinec - že skoraj tri desetletja je član enega od organov upravljanja Planinskega društva Dovje-Mojstrana, od leta 2000 njegov predsednik, zadnja leta tudi član upravnega odbora Planinske zveze Slovenije - že kmalu kot vodja projekta. Iskal je ideje, rešitve, vsebine, sodelavce, denar ... In jih našel. Ko je novi Slovenski muzej letos poletni odprl svoja vrata, je postal njegov vodja. "Če bomo samo sedeli tukaj, ne bo dovolj," si spet ni dovolil prevlekega navdušenja ob odprtju. "Muzej moramo vsi vzeti za svojo, tako mi kot tudi domačini. Odpirati se moramo navzven, pritegniti tako mlade kot tudi generacijo, ki je še v živo spremljala prvobitne čase slovenskega planinstva." Kot kaže, mu je uspelo tudi to. Slovenski planinski Muzej si je ogledalo že več kot 11 tisoč obiskovalcev.

Neža Finžgar, dobitnica Unescove štipendije "Za ženske v znanosti"

Tridesetletna raziskovalka iz Nove vasi pri Radovljici je bila letošnja pomlad ena od treh prejemnic štipendije nacionalnega programa "Za ženske v znanosti", ki jo podeljujeta Slovenska znanstvena fundacija in družba L'Oreal Slovenija. Dr. Neža Finžgar se je namreč v okviru doktorskega študija na Biotehniški fakulteti Univerze v Ljubljani ukvarjala z razvojem nove inovativne metode čiščenja tal, ki so močno onesnažena s težkimi kovinami. "Ker je onesnaženost s težkimi kovinami po svetu zelo razširjen, težko rešljiv problem, želimo z rezultati prispevati k razvoju učinkovite, poceni in procesno preproste metode čiščenja," je takrat pojasnila svoje delo. Dobri rezultati na novo razvite tehnologije so jo opogumili, da je ustanovila lastno podjetje Envit, ki se ukvarja s tako imenovano remediacijo tal. Raziskovalno usmerjeno podjetje je spomladi na mednarodni podjetniški konferenci PODIM dobilo nagrado za najboljši start-up podjetje. "Če hočeš ustvarjati visoke dodane vrednosti, je potrebno veliko vlagati prav v raziskave," povezano med znanostjo in poslovnim uspehom pojasnjuje Neža Finžgar, ki je julija na Biotehniški fakulteti doktorirala. Vlogo raziskovalke in podjetnice vsak dan uspešno dopolnjuje tudi z nič manj zahtevno vlogo mame dveh malčkov, dveletnega Tomija in štiriinpolletnega Jaka.

Zvone Gantar, folklorist

Zvone Gantar je folklorist od glave do pete. Konec preteklega leta je s Folklorno skupino Sava praznoval jubilej, 60-letnico obstoja. Z ljubiteljsko folklorno dejavnostjo se ukvarja od leta 1966, ko se je zaposlil v tovarni Sava Kranj. V savski skupini je pesal ter v organizacijskem smislu deloval do leta 1985, ko je prevzel vodenje skupine, njen predsednik je še danes. Vseskozi se je izobraževal na folklornem področju in je poleg dela v savski folklori petnajst let učil tudi otroško folklorno skupino na Osnovni šoli v Stražišču, prav tako je deloval v slovenski FS v Železni Kapli in Žitari vasi na avstrijskem Koroškem. Učil je v Sori pri Medvodah ter FS Veriga Lesce. V času vodenja savske skupine je postavil pet lastnih koreografij. Pod njegovim vodstvom so "savčani" veliko gostovali po Evropi in svetu. Za svojo aktivnost in uspešno vodenje je bil Zvone Gantar nagrajen z veliko Prešernovo plaketo občine Kranj, prejel pa je tudi Maroltovo listino JSKD. Dva mandata je bil član izvršnega odbora Kulturne skupnosti Kranj, več let pa je vodil tudi folklorni odbor pri ZKO Kranj. Danes poleg aktivnosti v savski skupini opravlja še funkcijo tajnika Zveze ljudskih tradicijskih skupin Slovenije in je večkrat njen delegat na svetovnih in evropskih kongresih CIOFF, ki spada pod organizacijo UNESCO.

Stanka Geršak, častna občanka Občine Jesenice

Prva jeseniška častna občanka, ki se je pridružila dosedanjim dvanajstim častnim občanom, je v letu 2010 postala Stanka Geršak. Pri devetdesetih letih - jubilej je praznovala maja - je še vedno dejavna na različnih področjih, od kulture, društev, krajevne skupnosti, tako kot je bila v vsa jedra jeseniškega družbenega in družabnega življenja vpeta vse življenje. Že kot deklica je stopila na gledališki oder in v svojem življenju je odigrala 97 vlog v več kot devetsto predstavah. Lotila se je tudi režije in režirala je 23 predstav, tudi mladinskih, ustanovila je Mladi oder, bila je pobudnica nedeljskih matinej ... V gledališču se je lotila prav vsega, je recitirala, prevajala, pisala scenarije za proslave, celo šivala kostume ... Njeno življenje je spremljal tudi šport, ukvarjala se je z lahko atletiko, bila uspešna smučarka, kasneje je bila tajnica pri prvih planiških skakalnih tekmah, tajnica Pokala Vitranc ... Vso svojo poklicno pot, in sicer kar 36 let, pa je preživela v Železarni Jesenice. Tudi danes, pri devetdesetih, ostaja neprecenljiva zakladnica spominov in nasvetov, še vedno z veseljem obiskuje različne dogodke na Jesenicah in s svojo prisotnostjo bogati okolje. Je srečna in srčna dama in sooblikovalka razvoja občine Jesenice ...

Darko Golob,
mizar, prejemnik zlatega ceha
2010

Najvišjo nagrado Obrtno-podjetniške zbornice Slovenije, eno od le treh podeljenih, je na Celjskem sejmu letos prejel Darko Golob, ki svojo mizarско delavnico v Rožičnem pri Kamniku vodi že osemnajst let, a se je na sejmu letos predstavil prvič. Komisijo je navdušil s prav posebno, predvsem pa z izjemnim znanjem izdelano omaro s stekleno vitrino za dnevni prostor. V njej je združil vse znanje, ki ga premore skupaj s svojimi zaposlenimi in družino, predvsem obema sinovoma, ki mu že pomagata v delavnici. Po skici in kasnejših načrtih, ki jih je narisal po lastnih željah, je nastala knjižna omara s steklenima vitrinama, ki navdušuje z zapletenimi ukrivljenimi ploskvami, ročno izrezljanimi površinami in intarzijami, ki so že prave umetnine. Za njeno izdelavo so porabili več kot 450 ur dela, narejena pa je iz kar štirinajstih vrst lesa, ki poskrbijo za pestro kombinacijo barv. Darko Golob je eden od redkih zelo uspešnih podjetnikov, ki jim je uspelo dokazati, da jim gospodarska kriza ne more do živnega, če svoje delo opravljajo predano, kakovostno, z nadgrajevanjem znanja in lastnih idej, predvsem pa s spoštljivim odnosom do svojih zaposlenih.

Jani Grašič,
direktor Seaway,
gorenjske gazele 2010

Jani Grašič, nekdanji tudi smučarski reprezentant, se je v vlogi prejemanja nagrade za najhitreje rastoče podjetje na Gorenjskem v kratkem času znašel že drugič. Že leta 2007, ko je bil še pomočnik direktorja, je prejel nagrado gorenjska gazele, enako tudi letos. Tako pogosto osvajanje nagrad mu ni pri srcu, pravi, da bi raje videl, da bi bilo vsako leto na vrhu drugo podjetje: "To bi pomenilo, da se pospešeno razvija vsa Gorenjska. Razvito okolje pa je dobro tako za naše delo kot življenje v njem," je povedal ob prejemu nagrade. Seaway je nagrado, po njegovem mnenju, prejel tudi zaradi lastnikov - bratov Jerneja in Japca Jakopina, ki omogočata in spodbujata razvoj, dobiček pa puščata v podjetju. Od leta 1983 so v podjetju projektirali 232 plovil ali največ na svetu. Lani so ustvarili za 31 milijonov evrov prihodkov, tudi oni letos čutijo gospodarsko krizo. "Sedaj ni čas za jamranje, treba je delati več, iskati rešitve, nove trge, se prilagajati trgu. Delamo več kot prej za manj denarja in prostega časa. To je formula za uspeh," pravi Grašič. V matični proizvodnji v Zgošči (imajo jo tudi v italijanskem Tržiču) so oktobra predstavili že stoto plovilo GreenLine, ki je najnovejši prodajni hit podjetja. Na leto sicer 300-članski kolektiv proda okoli 180 jadrnic.

Miloš Jenkole,
pobudnik dobrodelne akcije
Štafeta Vajnež-Pineta 2010

"Dobro želim vrniti z dobrim." S temi besedami je opisal razlog, zakaj se je lotil dobrodelne akcije Štafeta Vajnež-Pineta 2010 Miloš Jenkole, 38-letnik s Podkočne nad Jesenicami. Skupaj s skupino prijateljev je letos poleti povezal najvišjo in najnižjo točko jeseniške občine - vrh Vajnež in letovišče Pinea v Pineti pri Novigradu, in sicer s štafetnim tekom, v katerem je sodelovalo šestnajst fantov in deklet. Najprej so se povzpeli na Vajnež, nato pa v 22 urah v štafetnem teku pretekli 240 kilometrov do Pinete. V akciji in spremljajočih dogodkih so zbrali več kot pet tisoč evrov, s čimer so osemnajstim otrokom, ki še nikoli niso bili na morju, omogočili letovanje v Pinei. Miloša je k organizaciji dobrodelne akcije spodbudila njegova lastna izkušnja, saj je lani prestal zahtevno operacijo presaditve jeter. Kdo je bil njegov darovalec - kdo je torej umrl, da on lahko danes živi - ni nikoli izvedel. A odločil se je, da bo dobro vrnil z dobrim ... Miloš danes s presajenimi jetri normalno živi, zdravje mu omogoča tudi ukvarjanje s športom. Je poročen in ima dve majhni hčerki, Zalo in Polono. Kot pravi, pa bo s humanitarno dejavnostjo nadaljeval tudi v prihodnje.

Roman Kejžar, maratonec in častni občan občine Železniki

Roman Kejžar iz Sorice v Selški dolini ima v slovenskem športu posebno mesto, saj je le malo atletov, ki jim uspe dvajset let dosegati vrhunske rezultate. In to v eni najbolj težaskih preizkušanj, maratonu. Roman se je že kot otrok navduševal nad športom, ko pa se je pri 23 letih odločil, da se resno posveti teku, je hitro napredoval. Bil je najboljši na domačih tekmovanjih v tekih na daljše proge, vse boljše uvrstitve je dosegal v močni mednarodni konkurenci. Bil je udeleženec kar treh olimpijskih iger, saj je barve Slovenije v maratonu (42 km) zastopal leta 2000 v Sydneyju, leta 2004 v Atenah in leta 2008 v Pekingu. Izpolnjeno je imel tudi normo za nastop leta 1996 na olimpijskih igrah v Atlanti, a ni bil uvrščen v slovensko ekipo. To pa ni bilo njegovo edino razočaranje v športni karieri, saj kljub vrhunskim rezultatom (s časom 2:11,50 ima še vedno državni rekord v maratonu, ki ga je leta 2000 postavil v Torinu) država zanj ni našla zaposlitve. Tudi to je vplivalo, da se športu ni mogel nikoli povsem posvetiti, saj je moral poskrbeti tudi za iskanje sponzorjev in preživetje družine. Njegove napore pa so znali ceniti v domači občini Železniki, kjer so mu letos ob občinskem prazniku podelili naslov častnega občana in mu zaželeli, da po končani karieri vrhunskega športnika uspešno nadaljuje tudi trenersko delo.

Jure Meglič, kajakaš

Kajakaš Jure Meglič iz Zg. Dupelj je v letošnji sezoni dobre vožnje pokazal na obeh največjih tekmovanjih. Na evropskem prvenstvu v Bratislavi na Slovaškem si je priveslal dve medalji, najprej ekipni bron, nato pa še posamično srebrno medaljo. Na tekmi posameznikov je bil od njega boljši le reprezentančni kolega Peter Kauzer. Meglič je nato blestel še na svetovnem prvenstvu, ki je bilo za kajakaše in kanuiste najpomembnejše tekmovanje v sezoni, na katerega so tempirali svojo pripravljenost. Tretjič ga je gostila Ljubljana s Tacnom. Tekmovanje si je ogledalo veliko število gledalcev, Meglič pa jih je navdušil z bronasto medaljo v konkurenci posameznikov. To je njegova prva medalja s svetovnih prvenstev, ki jo šteje za največji uspeh dosedanje kariere. Na brzicah, na katerih opravi največ treninga, sta bila od njega boljša le novi svetovni prvak Italijan Daniele Molmenti in Čeh Vavrinec Hradilec. 12. september 2010 je bil za gorenjskega kajakaša dan, na katerega je dolgo čakal. Dočakal pa ga je prav na domači progi, na kateri je leta 2007 dosegel svojo prvo in zaenkrat edino zmago v svetovnem pokalu. Slovenska trojica, del katere je bil tudi Meglič, je v kajaku računala tudi na visoko ekipno uvrstitev, a je žal zaradi kazenskih točk splavala po vodi.

Dušan Papež, predsednik organizacijskega odbora SP v gorskih tekih

Kamnik je v začetku letošnjega septembra kot prvi kraj v Sloveniji gostil svetovno prvenstvo v gorskih tekih. Najboljši tekači z vsega sveta so tekli na Veliko planino. Za dogodek, ki je na športni zemljevid sveta postavil ne le Kamnik, pač pa vso Slovenijo, je najbolj zaslužen Dušan Papež, ki skupaj s svojo ženo Miro že skoraj enajst let vodi Klub gorskih tekačev Papež, športna javnost pa ga pozna predvsem po ekstremnem gorskem teku na Grintovec. Oba sta velika športna zanesenjaka, skromna človeka, predvsem pa ljubitelja narave. Dokazala sta, da sta kos tudi organizacijsko najzahtevnejšim projektom, kakršno je bilo svetovno prvenstvo z več kot štiristo udeleženci, to pa jima je uspelo ob nizkem proračunu, s trdim delom in številnimi prostovoljci, ki so jima nesebično priskočili na pomoč. Dušan Papež je bil rojen v Polju pri Vodica, z družino pa danes živi v bližini Kamnika. Doma že 25 let vodi avtokleparsko in avtoličarsko delavnico, od narave in športa pa ga ni odvrnila niti huda bolezen, ki jo je uspešno premagal pred nekaj leti. Z ženo sta navdušena nad pohodništvom, kolesarjenjem in gorskim tekom. Za odlično izpeljano svetovno prvenstvo si je Dušan Papež s svojo ekipo prislužil številna priznanja domačih in tujih politikov in športnih delavcev.

Andrej Pečjak, pobudnik, lastnik in razvijalec električnih avtomobilov

Andrej Pečjak je eden od pionirjev in eden največjih zanesenjakov pri električnih avtomobilih. S svojimi idejami o vožnji na elektriko je v dobršni meri "okužil" tudi svojo družino, delo tehničnega svetovalca v ljubljanskem Anetu združuje s hobijem, pogosto je tudi v Južni Koreji in na Kitajskem, kjer so pri razvoju in uporabi, predvsem pa po miselnosti glede električnih avtomobilov precej pred nami. "Prvega električnega avtomobila sem se lotil že leta 1983, ko sem prišel iz vojske, vendar je vse skupaj propadlo, ker sva bila z ženo še študenta in nisva imela dohodkov. Potem sem poskušal še leta 1997, ko je bil še en neposrečen poskus, in nazadnje pred tremi leti," pripoveduje Pečjak, ki je bil zraven tudi takrat, ko se je rojeval prvi slovenski električni avtomobil, predelani Renault 5. Za električne avtomobile je porabil večletni družinski proračun, zato si tudi kakšnega posebnega dopusta niso privoščili. A ker se vsi vozijo na elektriko, so prihranki veliki, saj jim ni treba kupovati bencina. Andrej Pečjak je eden od krivcev, da bo po cestah zapeljal tudi prvi "čistokrvni" slovenski električni avtomobil z imenom Chebela. In to zagotovo še ne bo konec njegovega prizadevanja za uvedbo energijsko in okoljsko prijaznejših vozil.

Barbara Pfajfar, Bravo učiteljica

Društvo za pomoč otrokom in mladostnikom s specifičnimi učnimi težavami Bravo je konec lanskega leta v svoji akciji zbiranja Bravo učitelja med najboljše, na drugo mesto v vsej državi, postavilo Barbaro Pfajfar, učiteljico matematike na osnovni šoli F. S. Finžgarja Lesce. Tako so jo postavili v vrsto tistih posebnih učiteljev, ki znajo učinkovito poučevati učence z disleksijo, razumejo otroke in mladostnike, jim pomagajo razvijati pozitivno samopodobo ter jim nuditi pomoč in podporo, ko jo potrebujejo. Barbara Pfajfar pravi, da mora dober učitelj znati motivirati, posebej takrat, kadar učenci niso pripravljeni za delo. Na vsakega otroka mora gledati kot na samostojno osebnost - še posebej je to pomembno prav pri učencih s posebnimi potrebami. Upoštevati mora njihove posebnosti, sposobnosti in omejitve, jim prilagajati naloge in način komunikacije. "Ti učenci strašno potrebujejo, da si z njimi prijazen, da jih spodbujaš, jih hvališ - na ta način jih najlažje motiviraš. Zavedati se moraš, da otrok s posebnimi potrebami ne more znati vsega, kar je v učnem načrtu, in s tem se moraš kot učitelj sprijazniti," še pove. Barbara Pfajfar pravi še, da je dober učitelj tisti, ki učence razume, jim zna prisluhniti, če imajo težave, je pravičen in ne dela razlik. Glede na svoje dolgoletne izkušnje ve, da prav te kvalitete zelo cenijo tudi učenci.

Albin Pogačnik, starosta slovenske numizmatike

Žlahtni obletnici Albina Pogačnika, 95-letnici življenja na zadnji januarski dan, se je letos pridružila 80-letnica njegovega numizmatičnega udejstvovanja. Dejavni numizmatik je tudi častni predsednik Numizmatičnega društva Slovenije. Za numizmatiko se je začel zanimati v svojih ranih letih, že kot petnajstletni fant je imel manjšo splošno zbirko novcev. Po koncu druge svetovne vojne je začel z resnim zbiranjem in proučevanjem numizmatike. Včlanil se je v Numizmatično društvo Slovenije, bil predsednik društva in urednik društvenih glasil. Pogosto je navezoval stike z največjimi numizmatičnimi strokovnjaki na Hrvaškem, Madžarskem, v Avstriji, Nemčiji in drugod. Dolga leta je sodeloval z Gorenjskim muzejem ter razstavljal novce in medalje z različno tematiko. Celo desetletje je sodeloval z numizmatičnim kabinetom Narodnega muzeja Slovenije kot zunanji sodelavec. Leta 1974/75 je v Beogradu izdal splošen katalog naših srednjeveških novcev. Njegovo življenjsko delo pa je katalog srednjeveških novcev z naslovom Srednjeveške kovnice na Slovenskem v knjižni obliki. Albin Pogačnik ni le velik učitelj in izjemen numizmatik, ampak osrednja osebnost, ki je zaznamovala slovensko numizmatiko in od katere se lahko učimo.

Aljana Primožič, karikaturistka

Kot pravi Gorenjka po rodu Aljana Primožič, stalna karikaturistka Slovenskih novic, ki je to jesen izdala svojo drugo zbirko karikatur z naslovom Brez dlake na čopiču, se že tretje leto privaja na Haloze, kjer živi in dela v majhni vasi Gruškovec. Svojo likovno nadarjenost je potrjevala na Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani, opravila pa je tudi "polovičko" akademije za likovno umetnost. Karikature je sprva risala bolj za zabavo in hobi, konec osemdesetih let pa so te postale njen poklic. Njene humorne izrisane domislice so se pojavljale v različnih časopisih in revijah, med drugim tudi v Gorenjskem glasu, še vedno tudi v Kranjčanki. Dobri dve leti je bila hišna karikaturistka časnika Slovenec, od leta 1993 pa je njena karikatura zaščitni znak Slovenskih novic. S svojimi karikaturami in ilustracijami je opremila tudi več kot štirideset knjig z različnih tematskih področij. Leta 2002 je izdala prvo zbirko karikatur Heksenšusi. Svoje karikature vsako leto predstavlja tudi na številnih razstavah, sodeluje pa tudi na mednarodnih karikaturističnih natečajih. Primožičeva je edina ženska med slovenskimi karikaturisti, ki v dnevnem časopisu vsakodnevno komentirajo dogajanja doma in po svetu. V karikaturah se odraža njen veder značaj, iskrive misli in neobremenjen, s ščepcem duhovitosti oplemeniten pogled na svet.

Andrej Puhar, nagrajenec Občine Tržič

Malo pred upokojitvijo, ob lanskem prazniku tržiške občine, je prejel plaketo Občine Tržič za dolgoletno pedagoško in umetniško delo na področju glasbene vzgoje. V mladosti je igral klarinet in saksofon, nastopal pa je v več ansamblih. Po poklicu je diplomirani univerzitetni profesor glasbe. Leta 1968 je začel delati v Osnovni šoli heroja Grajzerja v Tržiču kot učitelj glasbenega pouka. Šoli so leta 1972 priključili Glasbeno šolo Tržič kot organizacijsko enoto. Takrat se je preselil v Tržič in prevzel vodenje Pihalnega orkestra. Od leta 1978 je bil vodja enote, ki je leta 1992 postala samostojna glasbena šola. Zaradi hitrega razvoja so bili prostori na Cankarjevi cesti premajhni. Kot ravnatelj si je prizadeval, da so se leta 1995 preselili v obnovljeno stavbo Delavske univerze. Vsa leta je skrbel za uvajanje novosti v delo šole. Snemali so nastope za radio, se udeleževali srečanj glasbenih šol ter sodelovali na regijskih in državnih tekmovanjih. Prejeli so veliko prvih nagrad. Iz Glasbene šole Tržič je izšlo kar nekaj profesorjev glasbe, med njimi tudi Puharjev naslednik Franci Podlipnik. Šolo obiskuje več kot dvesto otrok, ki jih poučuje šestnajst učiteljev. Učijo jih skoraj vsa orkestrska glasbila. V šoli imajo več orkestrrov, mladi pa zapolnjujejo tudi vrste Pihalnega orkestra Tržič.

Danica Purg, direktorica IEDC-Poslovne šole Bled

Prof. dr. Danici Purg je letos pripadla čast, saj so ji kolegi, najuglednejši profesorji menedžmenta na svetu, združeni v Akademijo za mednarodni management, podelili naziv mednarodne dekanice leta 2010. "Priti v krog elite iz tega dela sveta je zelo težko, še težje je ženski. To je velika čast," je povedala nagrajenka, ki spada med zgolj tri Evropejce, ki se lahko ponašajo s to nagrado. Profesorica Purgova v Poslovni šoli Bled sicer predava o etiki, umetnosti in vodenju, timskem delu in mreženju, hkrati pa predseduje 185 poslovnim šolam iz 43 držav v Združenju za razvoj managementa v Srednji in Vzhodni Evropi. Zdi se, da je njeno vodenje pred časom, zagotovo pa njo in šolo tujina sprejema bolje kot domače okolje. Čeprav tudi v Poslovni šoli Bled čutijo gospodarsko krizo, pa pravi, da dela z več železi v ognju in mednarodno usmerjeno. "Sem intelektualni podjetnik, ki vidi priložnosti in jih ne zamudi. Zelo rada predavam o poslovnih poznanstvih, umetnosti in vodenju, pa tudi o kreativnosti in inovacijah v vodenju," pravi Danica Purg in o aktualnem vedenju menedžerjev v času krize dodaja: "Voditelj mora biti vedno pošten, v krizi pa iskrenjši do sodelavcev."

Darja Radić, ministrica za gospodarstvo

Hrušičanka Darja Radić je julija letos postala nova ministrica za gospodarstvo. Poklicna pot te 44-letne univerzitetne diplomirane ekonomistke in magistrice znanosti se je strmo vzpenjala - od prve zaposlitve na Občini Jesenice prek dela v Gradbenem podjetju Grosuplje, na Občini Kranjska Gora in Zavodu za promocijo in razvoj turizma v Kranjski Gori do dela na gospodarskem ministrstvu. Najprej je opravljala naloge državne podsekretarke in vodje sektorja za turizem, nato pa še zadolžitve sekretarke in vodje direktorata za turizem. Sledila je zaposlitev na visoki šoli za turizem v Portorožu, novembra 2008 pa jo je vlada imenovala za državno sekretarko na ministrstvu za gospodarstvo. Julija 2010 je pogumno, z veliko energije in elana v svoje roke prevzela vajeti ministrstva. Že po nekaj mesecih se je izkazalo, da jo pri ministrovanju odlikuje pogumna neposrednost, obenem pa nepopustljivost in vztrajanje na poti, za katero meni, da vodi predvsem v večji razvoj slovenskega gospodarstva. Zdi se, da se je ta edina gorenjska ministrica na ministrskem položaju odlično znašla ... Zasebno je Radićeva mama dveh najstnikov, v prostem času pa se najraje ukvarja z rožami.

Janez Ramoveš, pesnik

Letos spomladi je Janez Ramoveš pri Cankarjevi založbi izdal novo pesniško zbirko z naslovom Čreda, drugo pri tej založbi, skupaj pa že šesto v zadnjih petnajstih letih. Zbirka res predstavlja čredo osemdesetih pesmi, osemdesetih krav. Po imenih. Pesnik gleda na krave, kot kmet gleda na svojo živino, na katero je na neki način čustveno navezan. Vsaka pesem je metafora za neko človeško življenje, nekakšno priklenjenost, negibnost, vrtenje v enem in istem krogu ... Pa vendar, Ramoveševe krave razmišljajo o ljubimcih, oplojevalcih, najbolj sočni travi in oh, živijo v večnem strahu, pred klavnico in nožem ... Pesniški svet Janeza Ramoveša je nek poseben svet, hkrati pa je tak, kot je, zdaj in tam, v Poljanski dolini. Janez namreč piše v narečju Poljanske doline, sam bi še bolj natančno dejal, v narečju, kot ga govorijo v vasi Suša, kjer živi s svojo družino. Številne izmed pesmi Janeza Ramoveša, barda Poljanske doline, poje njegova žena Uršula Ramoveš s skupino Fanti iz Jazbecove grape. Uglasbene pesmi so doslej izšle na štirih albumih. Janez Ramoveš je izdal pesniške zbirke: Božjastnice (1995), Striptiz. Namesto Kim Basinger (1995), Poročilo iz geta (2001), Moja velika debela mama (2001), Staroselski cikel (2006) in Čreda (2010). Vse zbirke, razen prve, so napisane v narečju Poljanske doline.

Vilma Regovc, vodja Varne hiše Gorenjske

Že v rani mladosti je mag. Vilma Regovc v sebi čutila poslanstvo pomagati ljudem. Z željo, da bi to bil del njenega življenja, se je odločila za poklic socialne delavke, poklica pa ne bi zamenjala z nobenim drugim, ponosna je nanj in s srcem se mu predaja vsa leta. Dva mandata je vodila Društvo socialnih delavk in delavcev Gorenjske in za svoje delo prejela naziv častne članice društva. En mandat je vodila Društvo za srce in ožilje na Gorenjskem. Pred osmimi leti je prevzela vodenje prve Varne hiše na Gorenjskem, lani so odprli še stanovanjsko enoto. Do danes je bilo v varno hišo na začasno bivanje sprejetih kar 406 žrtev družinskega nasilja; 201 žensk in 205 otrok! Že lani in predvsem letos so se odvijale aktivnosti za organiziranje prvega Materinskega doma, ki bo deloval v okviru Društva za pomoč žrtvam nasilja - Varna hiša Gorenjske. V projektu je Vilma Regovc zavzeto sodelovala od samega začetka do odprtja. Vilma Regovc si ne postavlja ločnice med poklicnim in zasebnim življenjem, uporabnicam Varne hiše Gorenjske je dosegljiva v vsakem času. Pozitivno energijo, s katero navdihuje vse, ki jo poznajo, Predvračanka nabira v vsakodnevni hoji z možem Branetom na bližnji hrib Sv. Jakob.

Jure Robič (1965-2010), najboljši ekstremni kolesar na svetu

Življenjska pot Jureta Robiča se je končala tam, kjer je bil najraje - na cesti in na kolesu. Jeseničan, ki se je že v otroštvu zaljubil v kolo. Svojo kolesarsko pot je začel v kolesarskem klubu Lip Bled, jo nadaljeval v novomeški Krki in kranjski Savi ter bil med letoma 1988 in 1994 stalni član jugoslovanske in slovenske reprezentance v cestnem kolesarstvu. V športni karieri je dosegel več kot sto zmag in več kot 150-krat stal na zmagovalnih odrih. Med zadnje in največje uspehe zadnjih let spada rekordnih pet zmag na dirki čez Ameriko - RAAM, najtežji športni preizkušnji na svetu, svetovni rekord v cestni vožnji na 24ur, dve zaporedni zmagi na dirki Le Tour Direct/Ultime, ultramaratonski različici klasičnega Toura, ki jo kolesarji namesto v enaindvajsetih etapah prevozijo v eni sami, ter štiri zaporedne zmage na dirki okoli Slovenije - DOS Extreme. Letos je zmagal tudi na švicarski dirki Tortour 2010. Poleg športnih dosežkov je prejel tudi priznanje športnik leta za posebne dosežke, Slovenec leta za posebne dosežke ter priznanja za fair play ter strpnost v športu. Umril je 24. septembra 2010 v prometni nesreči na gozdni poti na Plavškem Rovtu na Jesenicah. Njegova smrt ni pretresla samo Slovencev, o njej so poročali vsi svetovni športni mediji. New York Times mu je posvetil celo stran.

Franci Rozman, ravnatelj Gimnazije Kranj

Na čelu Gimnazije Kranj je že 14. leto Franci Rozman, tudi sam maturant kranjske gimnazije. Študij matematike in magisterij je končal na Univerzi v Ljubljani, na Gimnaziji Kranj se je kot profesor zaposlil leta 1989, ravnateljsko mesto pa je prevzel leta 1996. Za kranjsko gimnazijo letošnje leto predstavlja pomembno prelomnico, saj so s številnimi prireditvami zaznamovali 200-letnico gimnazijskega izobraževanja na Gorenjskem, za začetek katerega se šteje ustanovitev francoske gimnazije v Kranju. Gimnazija, je ob visokem jubileju razmišljal Franci Rozman, je vseskozi uspešno premagovala izzive svojega časa in ostaja visoko v družbi najboljših šol v Sloveniji. Tudi v času njegovega ravnateljevanja je obdržala visoko raven vzgojno izobraževalnega dela, odprla pa se je tudi navzven, saj so se povezali s številnimi gimnazijami doma in v tujini. Pohvalijo se lahko z izjemnimi uspehi na eksterni maturi in številnih tekmovanjih. "Mladim znamo ponuditi tudi zanimive obšolske dejavnosti, da lažje vztrajajo pri zahtevnem treningu možganov," pojasnjuje Franci Rozman in dodaja, da imajo prav zaradi tega odličen orkester, pevske zборе, gledališke skupine in športne ekipe. Že lani so se ob jubileju razveselili lepega darila, ko so kot tretja šola v Sloveniji pridobili program mednarodne mature.

Marjeta Smolnikar (1954-2010), novinarka

Marjeta Smolnikar je za Gorenjski glas začela pisati pred osmimi leti. V Kranj je prišla, da bi lahko pisala svobodno. Živel je v Ljubljani, včasih je v šali dejala, da se počuti Gorenjko, ker je njen mož Kranjčan. Marjeta je bila novinarka z dušo in srcem. Pozno se je odločila za študij novinarstva, njena prva služba je bila v računovodstvu, obračunavala je plače. Zanj si res ne bi mogli izmisliti bolj nemogočega dela. Tudi zaradi prvih delovnih izkušenj je imela novinarstvo tako srčno rada. Njen raziskovalni duh ni poznal polovičarstva, zanjo so bile stvari jasne, pisala je brez omejitev v glavi. Njena stališča so vzbujala strinjane in nasprotovanje. Številni so brali njene članke in komaj čakali svežo številko Gorenjskega glasa. Še bolj natančno so jo brali tisti, ki se z njo niso strinjali. Marjeta nam je s svojimi stališči v bistvu pripovedovala, da ni več treba vsem trobiti v isti rog, da naj se navadimo na demokracijo. V zadnjih treh letih je odkrito in iskreno pisala tudi o svoji bolezni. V boju z rakom nam je zaupala svoje najbolj skrite misli, mnogi smo občudovali njen pogum, mnogim je bila njena odkritosrčnost v tolažbo. S svojo zgodbo je postavila svojevrsten spomenik bolezni, ki je še vedno skrivana.

Alojz Stražar,
ljubitelski igralec in režiser,
prejemnik srebrne plakete JSKD

Alojz Stražar je za svoje dolgoletno uspešno delo na področju gledaliških dejavnosti letos prejel srebrno plaketo Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti. Vrsto let je predsednik Kulturnega društva Miran Jarc Škocjan, Domžalčani in ljubitelji kulture iz vse Slovenije pa ga poznajo predvsem kot amaterskega režiserja in vodjo poletnega gledališča na Studencu. Pred šestinšestdesetimi leti se je rodil v Škocjanu v znani kulturni družini, s svojo družino pa živi na Viru. Že kot majhen otrok je poslušal predstave, ki so jih organizirali njegovi starejši bratje. Kljub temu da ga je poklicna pot popeljala med skladiščnike, ga kultura vodi skozi celo življenje. Organizacija proslav in drugih prireditev, predvsem pa vodenje poletnega gledališča mu vzamejo vsaj osem ur na dan, kot še ena služba, v šali pove. Lani je minilo petdeset let od njegove prve dramske vloge, po njegovi energiji sodeč, pa bo iger, ki jih zadnja desetletja vodi iz režiserskega stolčka, še veliko. Manjših proslav in prireditev ne šteje več, večjih dramskih iger pa se je v vseh teh letih nabralo že okoli štirideset. Zadnjih šest let je upokojen, poletno gledališče pa je njegov drugi dom. Letos je igralcem pod njegovo taktirko več tisoč gledalcev uspelo privabiti s predstavo Pod svobodnim soncem.

Marjan Šarec,
župan občine Kamnik, drugi
najmlajši slovenski župan

Kamničani so po šestnajstih letih županovanja Antona Toneta Smolnikarja za župana izvolili mladega, 32-letnega diplomiranega igralca, ki je bil kot novinar in urednik zaposlen na naši javni televiziji. Ob svoji izvolitvi pa pozornosti v širšem medijskem prostoru ni vzbudil le z mladostjo, pač pa predvsem zato, ker so ga Slovenci doslej poznali kot odličnega komika in imitatorja politikov in znanih Slovencev ter Serpentinška. Kljub temu je v prvih dneh nove službe že dokazal, da namerava občino voditi resno in kar se da odgovorno. "Če mi boste zdajle rekli, naj povem nekaj smešnega, tega ne bom naredil, ker za to ne vidim nobene potrebe," je v enem od prvih pogovorov za medije jasno potegnil črto med humorjem in novo funkcijo, za katero se je odločil na pobudo članov liste dosedanjega župana. Izvoljen je bil kot neodvisni kandidat, v politiki pa je novinec. "Kamničani smo izvolili človeka, ki je v osnovi resen in dokaj izobražen, in občani se po nepotrebnem morda bojijo, da ne bom dovolj odgovoren. Resda me je zaznamoval moj poklic, a to bolj v očeh drugih kot pa v meni samem," pojasni, a doda, da se bo ob priliki z občani tudi še pošalil, ob kakšni dobrodelni prireditvi pa se morda tudi še prelevil v priljubljene Serpentinška.

Marjeta Šmid,
ravnateljica Osnovne šole
Jela Janežiča Škofja Loka

Med letošnjimi dobitniki priznanj Blaža Kumerdeja, ki jih zavod za šolstvo podeljuje za odlično partnerstvo pri razvoju in uvajanju novosti v vzgojno-izobraževalnih ustanovah, je tudi osnovna šola Jela Janežiča Škofja Loka. Pri tem so izpostavili zlasti zasluge ravnateljice Marjete Šmid, ki s svojim vodenjem in zgledom spodbuja strokovne delavce na šoli. V obrazložitvi priznanja so med drugim poudarili, da so razvojno usmerjena šola, ki jo odlikuje sodobno strokovno delo, vztrajno in nenehno raziskovanje pedagoške prakse ter razvijanje in uvajanje inovativnih pristopov v vzgoji, izobraževanju in usposabljanju otrok ter mladostnikov z motnjami v duševnem razvoju. To po prepričanju Marjete Šmid dosegajo tudi tako, da vsi zaposleni na otroka vedno gledajo kot na celostno osebnost, kar je po njenih besedah tudi eden glavnih ciljev šole. Po drugi strani, dodaja, pa se nikoli ne zadovoljijo s tistim, kar znajo. "Želimo preskusiti še kaj več, ne ustrašimo se novih izzivov oziroma preskusiti česa novega z namenom, da bi izboljšali pogoje dela in dosegli večji napredek učenca," poudarja Marjeta Šmid. Pri tem je prepričana, da strokovni delavci ne bi zdržali, če ne bi bili s srcem pri svojem delu. "Treba je načrtno gojiti skrb in ljubezen do dela z učenci," še dodaja Marjeta Šmid.

Martin Šolar,
direktor javnega zavoda
Triglavski narodni park

Vodenje javnega zavoda Triglavski narodni park je pred dobrim letom prevzel Blejec Martin Šolar, ki je sicer v tem zavodu zaposlen že od leta 1991. Po izobrazbi je univerzitetni diplomirani inženir gozdarstva in magister znanosti varstva naravne dediščine, v preteklosti pa je že opravljal tudi funkcijo pomočnika direktorja TNP. Deset let je vodil naravovarstveno nadzorno službo, zadnjih devet let pred nastopom direktorske funkcije pa službo za načrtovanje, upravljanje in razvoj parka. Njegov mandat si bomo zagotovo zapomnili tudi po tem, da je prav v času njegovega vodenja zavoda stopil v veljavo novi zakon o Triglavskem narodnem parku, na katerega so čakali več kot desetletje in prinaša kompromis med varovanjem narave in razvojem na zavarovanih območjih. Ob tem je Martin Šolar poudaril, da noben zakon zagotovo ni idealen, so pa relativno zadovoljni s tem, kako so upoštevali njihove strokovne predloge in pripombe, pa tudi mednarodne varstvene interese. "Prvo varstveno območje obsega okrog 32 tisoč hektarov. To predstavlja približno tretjino parka, kar je tudi v primerjavi z drugimi evropskimi parki izjemno velika površina. Na tem območju bodo uveljavljeni strogi mednarodni standardi za park." Vsi ti standardi, je dejal Šolar, pa zahtevajo tudi upoštevanje potreb lokalnega prebivalstva.

Janja Šparovec,
specialna pedagoginja
v OŠ Helene Puhar

Janja Šparovec je otroke s posebnimi potrebami v razvoju spoznavala že v gimnazijskih časih. "Rada imam neposrednost, odkritosrčnost in želim sprejemati ljudi takšne, kot so. To lahko doživljam kot specialna pedagoginja že devetindvajset let. Začela sem v razvojnem oddelku, z najtežjimi motnjami v duševnem razvoju sem se srečala v Zavodu Dolfke Boštjančič na Igu, nato sem se umirila v Varstveno delovnem centru Kranj. Od 1998 sem na OŠ Helene Puhar Kranj. Zadnje leto se spet srečujem z najmlajšimi kot mobilna specialna pedagoginja v vrtcih," je povedala Janja Šparovec. "Spominjam se intenzivnih šol za starše, ki smo jih pripravili z Gorenjskim društvom za cerebralno paralizo, pa zdravstvenih kolonij v Pineti, kamor sem vedno vključevala otroke s posebnimi potrebami. Spominjam se nešteti tekmovalni Specialne olimpijade Slovenije, kjer so bili naši učenci vedno zelo uspešni, v zbirki zlatih sta tudi medalji z letošnjih svetovnih predolimpijskih iger v Atenah. Prav tako se veselim glasnih aplavzov ob nastopih naše gledališke skupine," je dejala in sklenila z besedami: "Največja nagrada za moje delo in molitve pa so hvaležne iskricke v očeh in topli objemi mnogih otrok, ki sem jih lahko srečala na moji poti."

Tomaž Žepič,
direktor LPKF Laser&Elektronika

Tomaž Žepič iz Naklega je letošnji nagrajenec GZS za izjemne gospodarske in podjetniške dosežke. Ocenjevanje vodilnih v podjetjih je zelo strogo in temelji na 66 kriterijih, poleg splošnih tržnih in razvojnih rezultatov v GZS upoštevajo tudi hitro in učinkovito tržno širitev gospodarske družbe, obetavno vizijo in jasno strategijo. "Če je dobro poslovanje in uveljavitev na trgu torta, dobiček, rast in razvoj smetana, je priznanje jagoda na vrhu torte, priznanje za vložen trud, tudi za mnogo neprespanih noči," je ob prejemu nagrade povedal Žepič, ki nagrado razume kot priznanje celotnemu kolektivu. Z 48 zaposlenimi je podjetje LPKF Laser&Elektronika lani ustvarilo okoli pet milijonov evrov prihodkov, od tega kar 97 odstotkov na račun izvoza. Kljub temu so poslovno leto šteli za slabega, saj so imeli na področju rezkanih tiskanih vezij v prvi polovici leta kar 75-odstotni izpad prometa, ki pa so ga v drugi polovici leta nadomestili z novimi izdelki. Dodatna vrednost na zaposlenega je v letu 2008 znašala 63 tisoč evrov, lani nekoliko manj. V podjetju veliko pozornost namenijo razvoju, saj se z njim ukvarja tretjina zaposlenih, zanj namenijo tudi približno desetino prihodkov. "Naša usmeritev je iskanje tržnih niš, novih priložnosti," pojasnjuje Žepič, zato ne preseneča za letos napovedana rast - za približno tretjino.